Tango to Evora

On Iunie 23, 2017

Felul artistic de-a fi constă în faptul că printr-o singură trăsătură ni se reprezintă viu și pe deplin ceea ce în lipsa ei nu s-ar putea niciodată reprezenta.

Îl aștept în încordarea unei încremenite tăceri, care pentru un pictor ar putea fi echivalentul sublimului. Dar el nu mai apare decât în tristețea unei amăgiri continue, în îndoiala unor întrebări care asemenea pomilor se frâng sub greutatea rodului lor. Îl doresc, îl admir, îl invidiez. Încerc să mi-l reamintesc cu ardoarea unui artist aflat în căutarea conținutului, iar el mă evită dincolo de ingenuitatea unui timp care pare să fie obstinat în a nu avea sens sau direcție.

Fiindcă e mort și eu am contribuit la această faptă dezonorabilă pentru care marele legiuitor, Dumnezeu, mă acuză fără mila cuvenită unui om ce merită a doua șansă. O lacrimă se prelinge pe obrazul căruia destinul i-a tras o palmă sănătoasă, sugerând acea angoasă niciodată total învinsă, dar care fură părți din mine, făcând frumusețea neinteresantă.

Sufletul plin de remușcări încearcă să rostească ceea ce îmi șoptește conștiința în cinetica unei imense lumi poetice: *mea culpa* , prin înclinația unei călătorii în timp din care pare că lipsește geografia inimii. Oprindu-mă, așadar, fără teamă într-o distanță spirituală, când vinovăția își întoarce fața anume spre iertare - cea mai grea iubire dintre toate, furând un pic din momentul unei depresii, arunc o ultimă privire determinantă asupra vieții.

Leadership: Îți construiești o nouă șansă de a-ți corecta trecutul lăsându-te prins în miezul intim al unei experiențe centrată într-o gândire de acuzat care își recunoaște vinovăția?

Paharul pe care îl țin în mână aproape tremurând, ceea ce pare la prima vedere un scenariu țesut cu multă îndemânare de subconștientul meu, aparține femeii care nu și-a putut înfrânge mândria, model compensator al universului straniu, mai ceva decât al lui Stephen Hawking, dinspre care nu vine nicio inițiativă mai acătării.

Îngân refrenul unei arii a insuportabilității, a ticăloșiei pe care nebunia o acceptă ca trofeu. Buzele uscate, neatinse de suflul vreunei tentații, prevestesc punctul de maximă altitudine al sfârșitului. Închid ochii și încerc să anulez efectul pe care uitarea Lui îl are asupra mea. Ochii de culoarea unei frunze luate de vânt, aproape încercănați de rușinea umilinței la care singură m-am supus, asemănătoare cu senzația de neputință totală, ar vrea parcă să simbolizeze exteriorizarea durerilor interioare.

Ceasul nu mai arată timpul fericirii, dar îmi strânge mâna delicată ca într-o menghină a moralei.

Suferința este îndoiala cu care tratezi prilejul unei remușcări care poate să dea un sens nou lumii tale interioare.

O umbră cade asupra mesei, învăluind speranțele putrede cu un suflu cald de entuziasm. Străinul, care în secunda următoare nu mai este un străin, îmi atinge mâna, asemenea unei adieri primăvăratice, făcându-mă să suspin. De ce trebuie să te cunosc, când pot doar să te simt? De ce te simt când vreau numai să te uit?

Muzica ochiului anulează tăcerea minții. Componenta sublimă a naturii mele este epuizată de așteptarea mult prea îndelungată și dezamăgită de un ego care se învârte neputincios în cerul unei iubiri fără ecou. Ce păcat că o asemenea inconsistență a conținutului poate sta alături de o asemenea desăvârșire netrebnică a visării spre „atunci și acolo". Surâd. Mă bucur că ai înviat, dragul meu.

Leadership: Ce sens oferi expresiei de sine pe fondul general al unui context care alcătuiește situația corespunzătoare fineții simțirii de a-ti recunoaște partea intunecată în admirația manifestată față de o conștiință curată?

Cantitatea de lepădare de sine eliberată prin reacția unei supărări, brusc capătă o nouă turnură, se transformă într-o formă de energie, anume energia de mișcare. Let's dance, Tango !

Ce pofte demonice se dezlănțuie în cuprinsul setei de a respira o nouă aventură ! Expresiile rezultantei distanțării de trecut și momentul forțelor de presiune ale neprevăzutului, amândouă urcă pe podiumul determinării curentului de magnetizare. Forțele își schimbă sensul, se atrag prin magnetismul unei dulci disperări în extremitățile unui generator de fluxuri energetice ce indică poziția în timp și în spațiu a cauzei unei noi tresăriri apărute în suflet.

Din nou numai al lui, atinsă și străbătută de fiorul unui spațiu prin care nu a mai trecut de mult sunetul muzicii pline de energie. Of, de-aș rămâne singura dorință din sufletul pur al artistului care știe să completeze caracterul fragmentar al momentului, construind din trăsături disparate o totalitate elegantă.

Îl privesc ca pe un dușman înviat din morți, ucis din cumplita-mi vanitate combinată cu gelozia, cu înverșunarea păcatului de a nu crede în arta unei minuni. Dar acest dușman este, până la urmă, soțul meu. Îl ucid și îi ador învierea neașteptată. Numai tango-ul este sensibil la adevărul vieții mele.

Iar în aceste rotiri pline de sens, pe care sensibilitatea artistului le așează cu măiestrie în tango, pe ritmurile unei simțiri intense, demne de o impresionantă stringență predestinată, se întrevede acea lege a creației, a lui Belinski:

Trebuie ca personajul, fiind expresia unui întreg univers distinct de indivizi, să fie în același timp și un anume individ, un întreg, individual. Numai cu această condiție, numai prin împăcarea acestor contrarii, poate să devină o figură tipică. Felul artistic de-a fi constă în faptul că printr-o singură trăsătură ni se reprezintă viu și pe deplin ceea ce în lipsa ei nu s-ar putea niciodată reprezenta.

Trăsătura care te definește este dualismul pe care-l propui între realitatea marcată de dezamăgirea omului inferior, condus de instincte primare, și atitudinea plină de tandrețe a omului superior condus de înțelegere, maturitate, luciditate și acceptare de sine?

Egoul are nevoie să fie abordat în sensul unei întunecări a conștiinței atunci când nu reușești să te ridici din propria durere. Sau poate fi abordat în sensul ancorării într-o pasiune arzătoare pentru a ține ritmul impus de curiozitatea aia care te face să vrei să știi și să descoperi mai mult ce e în celălalt de lângă tine.

Tango to Evora este ritmul pe care se înalță strigătul trepidațiilor sufletești: „să sufăr, sau să mor". Dansul, ca formă de manifestare a inițiativei particulare de a uita orice supărare, începe lent cu grație și aplomb, de la uimire la plăcut surprins. Şi se continuă alert pe tot parcursul ariei unei luări aminte asupra a ceea ce trebuie neapărat îndreptat în interior.

Încheierea dansului este senzațional prin renunțarea la ceea ce reprezintă omul vechi pe care vanitatea și orgoliul l-au condamnat la ratare, undeva în mijlocul nicăieriului.

* Notă: Loreena McKennitt - Tango to Evora [CINEMATIC]

Source: https://neculaifantanaru.com/tango-to-evora.html